

съвсемъ тъмно. Но двамата мѣже все още мълчеха. Всѣки оглѣбенъ въ тежка размисълъ и душевна борба.

— Какъ е възможно подобно нѣщо? — си мислѣше отчаянъ и огорченъ светиятъ старецъ. — Какъ ще склоня народъ и клирици да почитатъ ключоветъ на свети Петра, да се кланятъ на папата, да приематъ чужди обичаи и обреди, да се кръстятъ въ друга вѣра? Пречиста наша Владичице, помогни ми, научи ме... За доброто на държавата... Но държавнитъ наредби сѣ тлѣнна измама, славата на войската е бѣсовско вълшебство, а вѣрата е една и вѣчна... Нѣма ли съ това да разколебаемъ у народа и малката искрица почитъ, която храни къмъ църквата и клира? Нѣма ли да го хвърлимъ сами въ лапитъ на трижпроклетата ересь?

Внезапно лицето на царя се разведри. Направи знакъ на другитъ да излѣзятъ.

— Защо терзаешъ душата си, светиня ти? Да не би да смѣташъ, че ако се подчиня на папата, това ще трае вѣчно? Или, че народътъ ще бѣде длъженъ да приеме католишкитъ обичаи? Какъ не! Важното е да се мине моста, важното е да получимъ това, което ни е днесъ нужно. Разбра ли ме? А за после, никой не знае какво ще стане после... Но нека си остане между насъ. — Той леко се озърна. — Еднажъ да се разправимъ съ венгритъ, да утвърдимъ царството си, да видимъ какво ще стане съ кръстоносцитъ... А после... после е лесно — той остро се изсмѣ.

Архиепископътъ го изгледа втренчено и леко просвѣтление трепна по лицето му.

— Разбрахме ли се, светиня ти?

Василий кимна съ глава и не отвърна.

Тежкъ товаръ олекна отъ душата на царя. Дългата мълчалива борба съ архиепископа приземи сърдцето му като зла болестъ и го изпълваше съ хиляди съмнения, тѣги и разкаяния. Сега, следъ като получи вече съгласието му — пѣтятъ на бѣдешитъ му действия се очертаваше предъ